

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3SŽ/6/2016
Identifikačné číslo spisu: 9016010053
Dátum vydania rozhodnutia: 20.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9016010053.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Miletičova 5B, 821 08 Bratislava, IČO: 36 731 544, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, Palisády 36, 811 06 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/17/2016 zo dňa 26. apríla 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrhu na polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ, ktorou vyloží ustanovenie Článku 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2010/13/EÚ v priamej súvislosti s otázkou, či sa má ustanovenie Článku 20 ods. 2 vykladať tak, že umožňuje vysielateľovi prerušiť program aj v začatom, hoci nedokončenom 30-minútovom časovom úseku vysielaného programu alebo nie, n e v y h o v u j e.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/17/2016 zo dňa 26. apríla 2016 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľovi ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok z podaného opravného prostriedku vo výške 500 € (päťsto eur) na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/17/2016 zo dňa 26.04.2016 odporca (ďalej aj Rada) rozhodol postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z.) o tom, že

navrhovateľ ako účastník správneho konania č. 91/SKO/2016, porušil povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že program Prepadnutie v Pacifiku, odvysielaný na programovej službe JOJ dňa 27.11.2015 o cca 22:44 hod. v trvaní cca 142 minút a 6 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil zaradením reklamy päť krát. Za toto porušenie povinnosti mu odporca uložil v zmysle § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 5 500 €.

V odôvodnení rozhodnutia odporca uviedol, že pri posudzovaní trvania audiovizuálneho diela postupoval v zmysle záveru Európskeho súdneho dvora (ďalej len „ESD“), podľa ktorého pod pojmom trvanie audiovizuálneho diela je potrebné rozumieť jeho hrubý čas (teda čas programu + čas reklamných prerušení). Posúdením skutkového stavu Rada zistila, že predmetné dielo obsahovalo štyri kompletne 30-minútové časové úseky a piaty časový úsek trval 22 minút a 6 sekúnd. Z gramatického výkladu ust. § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je podľa odporcu zrejmé, že časový úsek musí trvať 30 minút, aby ho mohol vysielateľ prerušiť. Vyplýva to aj zo smernice č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách (ďalej len „Smernice o AVSM“), ktorá v článku 20 ods. 2 určuje, že audiovizuálne diela „môžu byť prerušené televíznou reklamou alebo telenákom jeden krát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút“. Účelom obmedzovania pri zaraďovaní reklamy v rámci vysielania audiovizuálnych diel vychádza z potreby ochrany diváka pred nadmerným reklamným tlakom a tiež zachovanie integrity audiovizuálnych diel, čo je v záujme ako autorov daných diel, tak aj samotných divákov, čím dochádza zákonne k obmedzeniu slobody prejavu, ktoré umožňuje čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Navrhovateľ však prerušil zaradením reklamy aj posledný, kratší než 30-minútový časový úsek, čo je v rozpore s § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Počet reklamných prerušení audiovizuálneho diela tak prevýšil počet kompletných 30-minútových časových úsekov audiovizuálneho diela, čo je v rozpore s výkladom § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Odporca poukázal v napadnutom rozhodnutí aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky či judikatúru Európskeho súdneho dvora, ktoré sa zaoberali touto problematikou a podporujú jeho tvrdenia.

Odporca ďalej poukázal na objektívnu zodpovednosť právnických osôb za správny delikt, ktorá sa zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie. Podstatné je to, či k porušeniu zákona objektívne došlo alebo nie. Ďalej poukazuje na ust. § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa ktorého odporca pri opakovanom porušení povinnosti podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. uloží pokutu. Odporca vzal do úvahy závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti a na spôsob porušenia povinnosti a uložil sankciu vo výške 5 500 €.

II.

Proti predmetnému rozhodnutiu správneho orgánu podal navrhovateľ včas opravný prostriedok - odvolanie z dôvodov, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa navrhovateľa, odporca napadnutým rozhodnutím zasiahol do jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu, slobodu prejavu a šírenie informácií garantované v čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Navrhovateľ uviedol, že Rada ako správny orgán, nevykonala dôkaz - ohliadku záznamu z vysielania programu Pomstiteľ (mal zrejme na mysli program Prepadnutie v Pacifiku), resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ďalej len správny poriadok (§ 22, 34 správneho poriadku), keď o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Z napadnutého administratívneho rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom sa Rada s predmetným dôkazom oboznámila, kedy tak urobila, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo. Napadnuté rozhodnutie

Rady je postavené na zisteniach, ktoré mohla Rada získať jedine detailným preskúmaním predložených obrazovo-zvukových záznamov z vysielania. Vysielateľ má za to, že členovia Rady sa s predmetným dôkazom, ktorým je záznam z vysielania, nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tento nevykonali. Vzhľadom na obrazovo-zvukový záznam z vysielania členmi Rady je možné považovať za špecifickú formu ohliadky podľa § 38 správneho poriadku. Vyhotovenie zápisnice z vykonania dôkazu je významnou procesnou zárukou, pretože táto je objektívnym popisom priameho pozorovania, formalizovaným súhrnom, ktorý obsahuje najmä súhrn formálnych údajov miesta, času a označenia úkonu, identifikáciu prítomných osôb, popis priebehu predmetného úkonu a ďalšie zákonné požiadavky podľa ustanovení správneho poriadku. Vykonávanie dôkazov nemôže prebiehať „kabinetným spôsobom“ a zápisnicu o vykonaní dôkazu nie je možné zamieňať s prepisom/popisom skutkového stavu vyhotovenom zamestnancom kancelárie Rady. Práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred Radou. Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci; zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 7As/57/2010-82 zo dňa 03.04.2012.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že jazykový výklad ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nejednoznačný a je z neho možné vyvodiť viacero interpretácií. Predmetné ustanovenie umožňuje taký výklad, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program za každý dokončený 30-minútový časový úsek, ale aj taký výklad, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program za každý začatý 30 minútový časový úsek. Rozhodnutím správneho orgánu však došlo k zásahu do základného práva vysielateľa na slobodu prejavu. Vysielateľ podrobil tento zásah testu legality, legitimity a proporcionality podľa judikatúry ESLP. Poukázal pritom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 42/09-77 zo dňa 02.06.2009. Splnenie kritérií zákonnosti, legitimity a proporcionality je povinná skúmať a preukázať Rada, ako správny orgán zasahujúci do slobody prejavu vysielateľa, čo však Rada nevykonala.

Navrhovateľ tiež poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Amann proti Švajčiarsku č. 27798/95. Obmedzenie prerušenia vysielaného obsahu programovej služby síce vyplýva zo zákonného ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., avšak predvídateľnosť toho ustanovenia je absolútne nejednoznačná, keďže umožňuje rôzny výklad, ktorý nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady. Správna úvaha orgánu verejnej moci sa môže uplatniť len v prípadoch, kedy zákon dáva správne orgánu možnosť vybrať z viacerých možností jednu, ktorá podľa jeho úvahy najlepšie zodpovedá prejednávanej veci.

Vysielateľ je toho názoru, že zákonodarcovi v predmetnom prípade nič nebráni tomu, aby prijal takú úpravu, ktorá bude sankcionovať aj také porušenie, aké je uvedené v napadnutom administratívnom rozhodnutí, avšak pokiaľ tak zákonodarcovia neurobili a v zákone č. 308/2000 Z. z. dostatočne jasne nevymedzil, či má byť sankcionované aj také konanie, pri ktorom vysielateľ preruší už začatý, ale nedokončený 30-minútový úsek, musí byť takéto ustanovenie s ohľadom na požiadavku proporcionality zásahu do práv vysielateľa interpretované tak, že neustanovuje obmedzenie prerušiť program len za každý dokončený 30 minútový časový úsek.

Navrhovateľ navrhol, aby súd toto konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor Európskej únie s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Vysielateľ sa domnieval, že ustanovenie čl. 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010, ktoré bolo transponované do zákona č. 308/2000 Z. z. nedáva jasnú odpoveď na otázku, či je možné prerušiť vysielaný program reklamným prerušením aj v začatom, ale nedokončenom 30-minútovom časovom úseku. Nakoľko ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. predstavuje transpozíciu čl. 20 ods. 2 predmetnej smernice, Rada, ako aj najvyšší súd sú povinní na prejednávanú vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. v súlade s právnymi aktmi Európskej únie. Možná aplikácia predmetného nejasného ustanovenia v prejednávanej veci však znamená výklad práva Európskej únie, ku ktorému je vecne oprávnený jedine Súdny dvor Európskej únie.

Na základe uvedených skutočností navrhovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/17/2016 zo dňa 26.04.2016 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby najvyšší súd odporcu zaviazal na úhradu trov konania a trov právneho zastúpenia navrhovateľa.

III.

Oporca vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/17/2016 zo dňa 26.04.2016 potvrdil.

V dôvodoch uviedol, že navrhovateľ bol v oznámení o začatí správneho konania vyzvaný na zaslanie svojho stanoviska a tiež, aby navrhol dôkazy, čím mu bola daná možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadril k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia, čo však neurobil. Navrhovateľ bol oboznámený s tým, čo tvorí podklad rozhodnutia.

Podkladom pre vydanie napadnutého administratívneho rozhodnutia bol písomný prepis/popis skutkového stavu, ktorý bol aj prílohou oznámenia o začatí správneho konania. Navrhovateľ bol súčasne poučený o tom, že Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska v zmysle § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správneho poriadku“). Navrhovateľovi bola doručená aj opätovná výzva na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie, avšak navrhovateľ sa ani po opätovnej výzve nevyjadril.

Oporca pri svojom rozhodovaní nepoužil žiadne ďalšie podklady, pretože dospel k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj vzhľadnutie záznamu vysielania predmetného programu odporcom. Spochybnenie sledovania programu nemá racionálny základ. Z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu vysielania je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho vzhľadnutím. Rada ako správny orgán si je plne vedomá svojej povinnosti dôsledne a bez akýchkoľvek pochybností zistiť skutkový stav veci, čoho je v danom prípade vzhľadnutie záznamu vysielania predmetného programu nevyhnutnou súčasťou. Oporca súhlasil s tvrdením navrhovateľa, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazu, pretože tento prepis/popis je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania. Ten slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči do písomnej podoby, v ktorej je možné ho potom použiť na účely správneho konania, t.j. zaslať ho účastníkovi konania ako jeden z podkladov pre rozhodnutie a dať mu možnosť sa k jeho obsahu vyjadriť a v konečnom dôsledku ho použiť ako súčasť odôvodnenia rozhodnutia. Skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený len v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnosť správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby. Ani sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania, iba polemizoval nad autenticitou zisteného skutkového stavu, ktorý podľa neho nemá racionálny základ a neopiera sa o konkrétne skutočnosti.

Uviedol tiež, že zo zápisnice o hlasovaní je evidentné, že rozhodujú vždy iba členovia odporcu a nie zamestnanci jej kancelárie.

K problematike vyhotovenia zápisnice odporcu poukázal na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 6Sž/11/2013; 2Sž/3/2009; 5Sž/8/2010; 3Sž/22/2012; 6Sž/21/2012; 2Sž/15/2013), kde súd konštatoval, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania, v danom prípade nie je takou vadou konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Tvrdil, že zhladnutie samotného záznamu nie je možné podradiť pod ohľadku, pretože odporca môže ohliadnuť len dátový nosič ako taký a má teda za to, že nebol dôvod na vyhotovenie zápisnice o zhladnutí záznamu vysielania. Na základe vyššie uvedeného, považoval tvrdenie navrhovateľa, že sa odporca neoboznámil s obsahom záznamu vysielania, za absolútne nepodložené a nezakladajúce sa na pravde.

Odporca ďalej uviedol, že zo znenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že pri vysielaní audiovizuálneho diela sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek. Z gramatického hľadiska je teda zrejmé, že časový úsek musí trvať 30 minút, aby ho mohol vysielateľ prerušiť. Toto vyplýva aj zo znenia Smernice o AVSM, ktorá v čl. 20 ods. 2 jednoznačne stanovuje, že audiovizuálne diela môžu byť prerušené televíznou reklamou alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Takýto výklad je podľa odporkyne v súlade s čl. 86 Smernice 2010/13/EÚ, ktorej cieľom je chrániť špecifický charakter európskych televízií, chrániť divákov pred nadmerným reklamným tlakom a tiež chrániť integritu audiovizuálnych diel. Dodal, že k rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo veci sp. zn. 3SŽ/12/2013, sp. zn. 3SŽ/2/2013 a sp. zn. 5SŽ/11/2013.

Znenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj znenie čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ je nejednoznačné len v tom, že z ich znenia nie je zrejmé, či sa trvaním audiovizuálneho diela myslí čistý čas diela (t.j. čas trvania diela bez reklamných prerušení), alebo hrubý čas diela (t.j. aj s reklamnými prerušeniami). Rada v tomto prípade postupovala v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, konkrétne rozhodnutia vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG, sp. zn. C-6/98 a predmetné ustanovenie vyložila spôsobom, ktorý je pre vysielateľa menej obmedzujúci, a teda za trvanie diela považovala jeho hrubý čas.

K námietke navrhovateľa, že Rada nedostatočne odôvodnila zásah do slobody prejavu uvádza, že na strane 8 napadnutého rozhodnutia sa zaoberala legalitou, legitimitou aj proporčnosťou zásahu do slobody prejavu. Odkázala pritom na rozsudky Najvyššieho súdu SR, ktoré sa danou problematikou už zaoberali, pričom potvrdili rozhodnutia odporcu s rovnakou problematikou. Právna norma § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. zreteľne stanovuje povinnosť prerušiť audiovizuálne diela zaradením reklamy iba raz, za každých 30 minút trvania diela. Odporca, ako vnútroštátny orgán aplikácie práva, sa vždy musí usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva (t.j. v súlade so smernicou). V rozhodnutiach Rady, ktorými bola navrhovateľovi uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, už bol navrhovateľ oboznámený s výkladom Rady, ohľadom predmetného ustanovenia, pričom § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je vo svojej podstate zhodný s čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ. Predmetná povinnosť už bola preskúmaná aj Súdny dvorom Európskej únie, napr. v rozhodnutí vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG, pričom Súdny dvor nedospel k záveru, že by bolo obmedzenie slobody prejavu v tomto prípade neproporčné.

K požiadavke navrhovateľa, aby sa Najvyšší súd SR obrátil na Súdny dvor Európskej únie s požiadavkou o výklad článku 20 ods. 2 Smernice o AVSM odporca uviedol, že podľa jeho názoru, je povinnosť ustanovená v článku 20 ods. 2 Smernice o AVSM jednoznačná, a preto návrh navrhovateľa nepovažuje za opodstatnený.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 1.7.2016, podľa ktorého sa konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a na pojednávaní súdu dňa 20.09.2017, po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 91/SKO/2016, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/17/2016 zo dňa 26.04.2016, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, dospel k

záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu vyplýva, že v danej veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 91/SKO/2016 zo dňa 26.01.2016, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľa dňa 12.02.2016. V spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetného programu, opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 26.04.2016 a rozhodnutie Rady č. RP/17/2016 zo dňa 26.04.2016.

Úlohou najvyššieho súdu, v zmysle námietok navrhovateľa, bolo posúdiť, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenie špecifikované odporcom v rozhodnutí a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporcu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250l ods. 1 O. s. p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O. s. p.).

Podľa § 250l ods. 2 O. s. p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Senát najvyššieho súdu v posudzovanej veci, postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, preskúmal zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu, ktorým rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 27.11.2015 o cca 22:44 hod. v trvaní cca 142 minút a 6 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) odvysielal program Prepadnutie v Pacifiku, ktorý bol prerušený zaradením reklamy päťkrát. Toto konanie navrhovateľa, je podľa odporcu, v rozpore s ustanovením § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., keďže predmetný program bolo možné prerušiť zaradením reklamy len štyrikrát. Za uvedené porušenie povinnosti odporca uložil navrhovateľovi podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu vo výške 5 500 €.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa čl. 20 ods. 1 Smernice č. 2010/13/EÚ o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) členské štáty zabezpečia, aby pri zaradovaní televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv.

Podľa čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke n a j m e n e j 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je

možné zaradiť do vysielania televíznu reklamu ani telenákup.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23, v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 € do 165.969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49.790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. výslovne určuje, že zaradením reklamy alebo telenákupu, je možné prerušiť každý 30 minútový časový úsek. Ak by zákonodarca mienil povoliť prerušenie programu reklamou alebo telenákupom aj kratší časový úsek, vyjadril by to jednoznačným spôsobom, napr. pri vysielaní programu sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý začatý 30-minútový časový úsek.

Poukazujúc na znenie čl. 20 ods. 2 Smernice o AVSM, dospel senát na základe eurokonformného výkladu k záveru, že vysielanie programu trvajúceho dlhšie ako 30 minút, možno prerušovať televíznu reklamou a/alebo telenákupom, jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút.

Aj v ustanovení § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je uvedené, že reklamou je možné prerušiť každý 30-minútový časový úsek.

Podľa názoru súdu, ani výkladom tohto ustanovenia nie je možné dospieť k záveru, že je povolené prerušiť aj kratší časový úsek, keďže takýto by už v zákone stanovených 30 minút nedosahoval. Programy, ktoré trvajú kratšie ako 30 minút zákonodarca umožnil prerušiť reklamou alebo telenákupom, avšak takúto výnimku nestanovil pri programoch, ktoré trvajú dlhšie ako 30 minút a pri prerušení reklamou alebo telenákupom sa delia na ucelené 30-minútové úseky.

V tejto súvislosti poukazuje súd i na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-6/98 vo veci Arbeitsgemeinschaft Deutscher Rundfunkanstalten (ARD) vs. PRO Sieben Media AG, za účasti SAT 1 SatellitenFernsehen GmbH a Kabel 1, K1 Fernsehen GmbH, v ktorom okrem iného Súdny dvor uviedol, že členské štáty sú oprávnené stanoviť pre televízne vysielanie, ktoré spadá do ich právomoci, úpravu vysielania reklamy buď na základe tzv. čistého princípu (do trvania programu sa započítava len čas vysielania diela) alebo tzv. hrubého princípu (do času trvania programu sa započíta čas vysielania diela + čas trvania reklamných prerušení).

Zákon č. 308/2000 Z. z. nestanovuje na účely vysielania reklamy definíciu čistého alebo hrubého časového úseku (§ 35 ods. 3) ale stanovuje, že zaradením reklamy alebo telenákupu je možné prerušiť každý (minimálne) 30 minútový časový úsek.

Skutočnosť, že väčšina audiovizuálnych diel nebude dosahovať presné násobky 30-minútových časových úsekov, nemá vplyv na povinnosť vysielateľa prerušovať audiovizuálne dielo zaradením reklamy len toľkokrát, koľko je kompletných 30-minútových časových úsekov. Programy, ktoré trvajú kratšie ako 30 minút zákonodarca umožnil prerušiť reklamou alebo telenákupom, avšak takúto výnimku

nestanovil pri programoch, ktoré trvajú dlhšie ako 30 minút a pri prerušení reklamou alebo telenákurom sa delia na ucelené 30-minútové úseky. Výklad zákona, ktorý použil správny orgán v napadnutom rozhodnutí je aj v súlade s európskym právom, konkrétne so smernicou č. 2010/13/EÚ. Vnútroštátne orgány aplikácie práva (tak súdne, ako aj správne orgány) sa majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva.

Najvyšší súd zastáva názor, že právna úprava obmedzenia, resp. regulácie prerušovania audiovizuálnych diel, je stanovená jasným a zrozumiteľným spôsobom a nedovoľuje viacstranný výklad. Navrhovateľ argumentoval tým, že vysielateľ je oprávnený prerušiť vysielaný program reklamným prerušením aj v začatí, ale nedokončenom 30-minútovom časovom úseku, s poukazom na druhú časť vety „a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút“. Najvyšší súd už viackrát dospel k záveru, že takéto tvrdenie je účelové a zavádzajúce, pretože je v rozpore s účelom a zmyslom predmetnej právnej úpravy, ktorá má ochraňovať recipientov pred nadmerným reklamným zaťažením a na druhej strane, ochraňovať integritu audiovizuálnych diel. Neobstoí pritom ani námietka navrhovateľa o porušení práva na slobodu prejavu, pretože ako správne odporca uviedol v napadnutom rozhodnutí, bola dodržaná aj podmienka legality a legitimacy, keďže takéto obmedzenie slobody prejavu umožňuje samotné ustanovenie čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ak je takéto obmedzenie nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných.

Odporca preto v tomto prípade postupoval správne, ak pri posudzovaní dodržiavania povinností vysielateľa na prerušenie programu a zaradenie reklamy vychádzal z celkovej dĺžky trvania diela, vrátane času trvania reklamných prerušení. Takýto postup je podľa názoru najvyššieho súdu možné akceptovať len za predpokladu, že vysielateľ dodrží zákonom stanovený časový rozsah vysielania reklamy a telenáku. Uvedené stanovisko vychádza z právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadreného už v iných rozhodnutiach, týkajúcich sa totožnej problematiky, napr. 3SŽ/12/2013, 3SŽ/2/2013, 5SŽ/11/2013, na ktoré správne poukazoval aj žalovaný.

V posudzovanom prípade nebolo sporné, že posledné plánované obdobie vysielaného programu bolo kratšie ako 30 minút, t.j. reklama, pred ním zaradená skrátila posledný časový úsek vysielaného programu na kratšiu dobu ako stanovuje zákon. Nie je pritom podstatné, či sa tak stalo v úvode vysielaného programu alebo na jeho konci, pretože každý prerušený časový úsek programu, musí trvať najmenej 30 minút. Práva vysielateľa neboli v tomto prípade porušené, pretože Rada za účelom určenia dĺžky programu počítala hrubý čas vysielaného programu, vrátane reklamných prerušení, čo umožnilo vysielateľovi realizovať viac reklamných prerušení, akoby to bolo pri počítaní čistého času vysielaného programu.

Odporca dospel k svojmu rozhodnutiu na základe logického a jednoznačného výkladu zákona a príslušnej európskej normy a toto náležitým spôsobom odôvodnil.

Požiadavku navrhovateľa o obrátenie sa na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnou otázkou ohľadom výkladu článku 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ nepovažuje najvyšší súd za relevantnú, keďže právna úprava obsiahnutá v predmetnom článku je dostatočne zrozumiteľná a jednoznačná, a preto jej nevyhovelo. Rada postupovala v tomto prípade v súlade s ňou a aplikovala eurokonformný výklad na vnútroštátne právo. Súd predmetnú otázku považuje za acte claire. Je potrebné zároveň pripomenúť, že účastník konania nemá právny nárok na polozenie prejudiciálnej otázky ak o to požiada, jedná sa len o podnet, ktorému nebolo z vyššie uvedených dôvodov vyhovené.

V súvislosti s uložením sankcie za uvedené porušenie povinnosti podľa ust. § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/101/01 zo dňa 26.02.2002, z ktorého vyplývajú už judikované pravidlá pre ukládanie sankcií v správnom konaní: „Uplatnenie prísnejšej sankcie sa viaže na opakované porušenie právnej povinnosti a nie na identický skutok.“ Keďže navrhovateľ už bol sankcionovaný za porušenie ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., Rada bola oprávnená uložiť navrhovateľovi prísnejšiu sankciu - teda pokutu za porušenie predmetnej povinnosti.

K odvolacej námietke navrhovateľa, viažucej sa k prepisu/popisu posudzovaného programu je potrebné uviesť, že odporca vyhotovil takýto prepis zo záznamu vysielania pre účely správneho konania. S týmto navrhovateľom v rámci administratívneho konania oboznámil a poskytol mu možnosť vyjadriť sa k obsahu prepisu vysielania, ako k podkladu pre rozhodnutie, o čom svedčí i opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 1185/2016/O zo dňa 09.03.2016, ktorú prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 17.03.2016, a ktorá je súčasťou pripojeného administratívneho spisu, na ktoré však navrhovateľ nereagoval.

Z obsahu napadnutého administratívneho rozhodnutia vyplýva, že Rada sa oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie vo veci, medzi ktoré patrí aj obrazovo-zvukový záznam vysielania, a preto nie je dôvod spochybňovať, že by Rada sa s predmetným záznamom vysielania neoboznámila. Správny orgán sa oboznámil s predloženými podkladmi, čo skonštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia a nespisoval samostatnú zápisnicu o preštudovaní obsahu spisového materiálu a vzhladnutí záznamu vysielania.

Súd nesúhlasil s argumentáciou navrhovateľa, že Rada ako správny orgán, nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov. Zákonodarca dôkaz ohliadky ustanovuje v § 38 správneho poriadku, v zmysle ktorého poznatky, ktoré v rámci ohliadky správny orgán získa, dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť vzťahujúcu sa na prejednávajúcu vec v správnom konaní, pričom ohliadku vecí možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter, a ktorá bola predložená správne orgánu alebo sa ohliadka vecí vykonáva na mieste, kde sa táto vec nachádza (ohliadka nehnuteľností - pozemku, stavby). Vychádzajúc uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení danej veci - z charakteru záznamu vysielania, by v zmysle argumentácie navrhovateľa mohol byť predmetom ohliadky len technický nosič záznamu z vysielania - samotný predmet.

Pokiaľ navrhovateľ v danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3. 4. 2012, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru súdu iného štátu.

Súd pri skúmaní a vyhodnotení predmetných námietok vychádzal z už ustálenej súdnej praxe a právneho názoru tunajšieho súdu v obdobných prípadoch, v ktorých navrhovateľ vznášal totožné námietky (3Sž/22/2012, 3Sž/21/2012, 2Sž/15/2013, 3Sž/5/2015 a iné).

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z obsahu pripojeného administratívneho spisu je zrejmé, že v preskúmanom konaní Rada v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci a správne aplikovala príslušné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. Taktiež správna úvaha, ktorú odporca použil v napadnutom rozhodnutí vychádza z logických argumentov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto s námietkami navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, nestotožnil.

Najvyšší súd z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia mal preukázané, že odporca v dôvodoch rozhodnutia uviedol skutkové zistenia, ktoré boli podkladom jeho rozhodnutia, skutkové okolnosti náležite vyhodnotil. Z uvedených dôvodov je napadnuté rozhodnutie odporcu vecne správne.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/17/2016 zo dňa 26.04.2016 podľa § 250q ods. 2 O. s. p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 €.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. tak, že navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemal úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.